

„Ik ben gisteren niet bij mijn broer geweest!”

Verwonderd keek Waals hem aan: „maar je nam toch vrij omdat daar een fuif was....?”

„Nee, professor, dat was een leugen.... Ik vroeg u vrij, omdat ik het niet langer uithouden kon.... omdat.... Och, u is al eenige jaren mijn oudste vriend. U bent meer voor mij geweest dan mijn vader, en nu....”

Hij zweeg weer en begon toen opnieuw: „ik wil toch niet, dat u het later zult hooren.... De afspraak was: na de vacantie, maar nu u weggaat, op reis, en nu u naar Nunspeet gaat.... en ik vind het toch te lam om het zoolang voor u te verbergen.... Ze zal het me wel vergeven, dat ik het u vertel.... Voor haar bent u toch ook zooveel.... ik.... ik was gisteren in Nunspeet.... ik kon het niet langer uithouden.... Judith was al tien dagen weg, en in die tien dagen heb ik gemerkt, dat ik het niet langer zoo verdroeg. Ik houd al zoolang van haar, maar ik wilde haar den tijd geven om heelemaal van haar verdriet over haar huwelijk los te komen. U hebt vaak gezegd, dat ik nooit een goed bacterioloog werd, omdat ik geen geduld had.... En geduld om nog langer op Judith te wachten, nee, dat had ik niet.... Het geduld met mijn werk zal nog wel gaan. En nú zeker.... nu ik voor h a a r werken mag.... Gisteren was ik bij Judith.... en ze wil mijn vrouw worden....” Hij zweeg, keek Waals aan, zag hem daar staan met zijn strak gezicht, en zei terneer-geslagen: „U is boos over den leugen, dien ik u vertelde, dat ik naar mijn broer ging.... maar ik kon het u toch niet zeggen, voor ik zeker van haar was? Zegt u niets?”

Stil stond Waals, en streek zich met zijn hand over zijn voorhoofd als vaagde hij daar den droom weg.

„Het is zoo onverwacht....” zei hij.

Nu lachte Walter: „ja, ik kan me begrijpen, dat het ú overvalt.... iedereen heeft het allang aan zien komen, haar vader en de menschen, die ons ontmoetten, maar ú natuurlijk niet!”

„Nee, ik niet....” zei Waals, en toen kwam hij naar Walter toe en nam zijn hand en zei: „ik wensch je al het geluk, dat denkbaar is.... alles.... alles....”

Ineens keerde hij zich om, en Walter voelde met ontroering: hij houdt toch wel echt van me, het pakt hem aan. Dat is toch wel een heele sterke, goede genegenheid.”

„Mijn twee liefste menschen,” dacht Waals: „de twee, die mij voor geen goud verdriet zouden doen.” Toen zei hij zacht: „Nee, ik heb er niets van gemerkt.”

„Och, professor, en ik heb den laatsten tijd zoo vaak met haar gewandeld. Als ik haar ging halen om te tennissen, draaide het bijna altijd op